

steriet er enig om, hvordan denne Sag behandles — om, siger jeg, hvorledes Ministeriets Stilling er ligeoverfor Grundloven. Jeg er nu for min Part saa aldeles overbevist om, at den her omhandlede Forslagsret for Vallo Stifts Vedkommende, det i den Grad adelige Stift, at det vel kan være tvivlsomt, om ikke dets hele Fundats burde omarbejdes efter at Grundloven er givet, maa være falden bort ligesaavel som den er falden bort for alle andre; ja, jeg er saa overbevist om denne Sag, at jeg, hvis de to Ministre, som denne Sag nærmest vedkommer, nemlig Underviisningsministeren og Formanden i Ministeriet, maatte erklære sig af modsat Mening, vil finde mig opfordret til at komme med et Lovforslag om denne Sag endnu i denne Samling. Men jeg er blevet foranlediget til at stille Spørgsmaalet her ved den Omstændighed, at der alt i længere Tid har været 2 Præstekald ledige paa Vallo Stift, som endnu ikke ere opslaaede vacante, og hvortil Eftermandene allerede vare almindelig nævnte ligesaa tidligt som de 2 andre Præster vare døde, nemlig 2 Sønner af Embedsmænd derne paa Godset, eller, som de der kaldes, Grevens Embedsmænd. Der næres forresten ogsaa den Mening derne, at man troer at kunne fastholde den gamle Forslagsret ogsaa for Bemmetofte Stift, men da jeg ikke har nævnt dette i Forespørgselen, maa jeg henstille til den høitærede Kultusminister, hvorvidt han vil gaa ind paa denne Sag. Med disse Bemærkninger skal jeg foreløbig slutte, idet jeg forbeholder mig, hvis den ærede Ministers Udtalelser skal give Anledning dertil, senere at tage Ordet, og jeg skal nu oplæse Forespørgselen, der lyder saaledes: „Anseer den høitagtede Kultusminister den Forslagsret til Besættelse af Præstekald, som paa Vallo Stifts Begne hidtil har været udøvet af Stiftets Curator og høie Protectrice, for at være bortfalden som en Følge af Grundloven, protesteres der paa Stiftets Begne mod denne Anskuelse, og hvilke Skridt agter Ministeren i saa Tilfælde at foretage, for at see denne Sag endelig ordnet?“

Cultusministeren: Der hører eller hørte til Vallo Stift 10 Præstekald, af hvilke Stiftet ene udøvede Kaldsretten til 8 og alterna-

tivt til 2. Om denne Kaldsret og om Besættelsen af Embederne indeholder den for Vallo Stift under 14de Mai 1838 udfærdigede kgl. Fundats følgende Bestemmelse. Der staaer nemlig i § 24:

„Efter foregaaende Forestilling fra Curator, beffikker Protectricen Stiftets vigtigste Embedsmænd og meddeler dem Bestallinger under sin Haand (cfr. § 25), dog med Undtagelse af Præsterne og Justitsbetjentene, hvilke Vi forbeholde Os Selv som hidtil at udnævne gennem vedkommende Collegium, efterat vi have erfaret Protectricens Mening om Curators Forslag i saa Henseende. Sidstnævnte tvende Classer af Embedsmændene modtage derfor ogsaa Bestallinger med vor egen allerhøieste Underkrift.“

Dernæst hedder det i § 25:

„Naar der er Spørgsmaal om Besættelsen af geistlige eller Justitsembeder, foreslaaer Curator trende Personer, der besidde de fornødne Egenstaber til at beklæde det ledige Embede, og bliver dette Forslag derefter (som i foregaaende § 24 ommeldt) Os umiddelbart af Protectricen at forelægge til allerhøieste Afgjørelse.“

Dengang Grundloven udkom og dens § 97 øieblikkelig gaves Anvendelse paa den private Kaldsret her i Landet, saa kom jeg strax til at tænke paa Vallo Stift, og jeg kom strax til den Overbeviisning, at Grundloven, og navnlig dens § 97, ikke havde ophævet denne Forslagsret (Saa!). Ja, ganske vist! Til den Overbeviisning kom jeg, fordi det er en Forslagsret, der er tillagt en Stiftelse, saaledes som en lignende tidligere har været tillagt adskillige andre Stiftelser, f. Ex. Kjøbenhavns Universitets Consistorium og andre, uden noget Hensyn til Alder, Rang eller Titel, og i denne Anskuelse er jeg siden bleven bestyrket. Men paa samme Tid antog jeg ogsaa, at denne Forslagsret var af en saadan Art, at der ikke kan eller bør vedblive at bestaae (Hør!), og at den ikke engang, saalange den ikke fuldstændig er ophævet, kan anvendes i den tidligere Form; thi det følger ikke af hiin Paragraph i Grundloven, men af Forholdenes Natur i Almindelighed, at disse Virkedommere og Præster paa Stiftet, der ere Stats-Embedsmænd,